

Cherm

Věda je rychlejší než příroda

Vít Ondráček

Pootočené zrcadlo

Cherm

Praha 2009

© Vít Ondráček, 2009

Illustrations © Vít Ondráček, 2009

© Cherm, 2009

ISBN 978-80-86370-39-2

(celek je víc
než součet částí
pokud se ovšem
celek schrastí)

**Věta denně
a jiné črty**

Denno denně, Bezohlasu, Bezoddechu, Bezná-
vratu

SPOLEČNĚ SAMOJEDINÍ

Viklan hodnot

Sebral jí její smolný věnec.

Břicho se mu rozbrečelo.

Tekutý význam prší.

Proti liškám chytrosti sěpie skrytosti.

Sopka činná... v trestním řízení

Přeškrtnutá črta

Ne ty, ne já, INKOGNITO v Praze

Jsi sluncem naší heliocentrické domácnosti.

Achát spánku

K pochopení i k proslulosti se musí PO SVÝCH.

Často se chce člověku tak žít, až by se s rozpřaženou náručí rozběhl OD LIDÍ.

Miluše – Obušek

Jolana – Oddaná

Simona – Má poklona

Judita – Nemytá

Justýna – Nevinná

Mařka – Nařkla

Klára – Stará

Idůna – Bezlunná

Alena – Studená

Jelena – Střelená

Jiřina – Chuť vína

Julie – Orgie

Jsou-li obsah a směr rozhovoru podnětné a živé, nezáleží na tom, kolik pitomostí se ti podaří říci za pět minut.

Když jsem psal dopisy a vzkazy svým dětem, na které nepřišla žádná odpověď, měl jsem s Franzem Kafkou pocit, že ty dopisy čtou jen PŘÍ-
ZRAKY S VYPLAZENÝM JAZYKEM.

Dívky v určitém věku doslova zazáří – a hasnou, žádná, kterou znám, nedokáže zářit jako ty, podržet si tento jas, a z toho mám, miláčku, mordýřskou radost.

Za to, že jsem tam, kde jsem, tedy že jsem malíř neúspěšný, cha cha, si můžu sám, malíř si sám může za to, že není dobře naolejovanou součástí stroje s visačkou „kulturní provoz“.

Síla originálu, kdy nekonečné zmnožení znamená smrt

I když hledím raději *dopředu*, což znamená, že žiji *přítomností*, rád se *vracím zpět* tím, co jsem v přítomnosti pro čas budoucí vytvářel.

Na nový obraz sedla první moucha.

Zip na rouše Adamově

Latrína magica

Co jsou ti platný nůžky a kámen, když strašně potřebuješ papír.

Místenka na elektrické křeslo

Nic není moci vzdálenější než schopnost naslouchat.

Stále NOVÉ čili věčně plné příslibů, které se ne-
naplní

Člověče, já se cítím tak inspirovanej, že NEDĚ-
LÁM NIC, opravdu, jsem jediná anténa a lo-
vím, kreslení by působilo jako rušička tomuto
zmatenému a výsostnému stavu pozornosti a
obnaženosti.

(Aby se obraz ženy rovnal ženě, to je jako chtít
vrhat stín proti slunci.)

Sebevzdělání jako samovznícení

Nemohu říct, že bych při vzpomínce na tu osobu prožíval zrovna záchvaty vděčnosti, musím však přiznat, že tím, jak mě okradla, poplivala a vypudila z rodinné tlupy, mě zároveň i jedinečně obdarovala, poskytla mi možnost znovu se pokusit o Zázrak, začít znovu – doslova OD NULY.

Šejtane zakaboněný do kuropění, ty krotiteli žížal, býku se šnečími růžky, klišťe vytočené v protisměru hodinových ručiček, nunváři vzpomínek, uzenáči z ropuch, sladký klystýre přátelství, ty občane soudruhu ve stetsonu, moucho na moudí chyba se vloudí, ty divadlo establešmentu, tvůj odkaz dostal se výrazně do popředí i do pozadí, patrone bohatých, jsi šlechtického rodu, ty hadrláku, to se nedařilo u všech svatých, nadaný všemi mastmi, jednou budeš mít svůj státní svátek, Čecháčku, věčný kníže všech Čechů.

Láska jako ciferníky na kodaňské věži
Láska obletovaná anděly s prachovým peřím
ani oblečená ani nahá
Láska za časů cholery kupónové privatizace
Láska každého třetího dne vstávající z mrtvých
(ne tady opravdu nejde o umění v nejlepším
přestat)
Láska bez tepláků sebejistoty zato v červených
kalhotkách u malované skříně v sobotu
odpoledne
*(naše světy jsou od jejich natolik odlišné
že by společná dovolená neprospěla
našim vztahům...)*
Láska je velbloud na špičce jehly
Láska zaletovaná do vlastního snu a Ona vám
potopila ten zlej křížník plnej naváděcích
systémů a přežila pochopitelně
Láska vyndávající úhlavní kámen klenby aby
pohřbila zpocený skřípec mučitelových brejlí
Láska nevystavující účet a potvrzení poslední
lékařské prohlídky
Láska diamant velký jako Šatlava bez hoteliéra
zato s pěkným výhledem na něžné pahorky

běsnící a křičící jako porodnice k prasknutí
nacpaná novorozeňaty

Láska čekající pod hodinami když zmizelo
město a chudoba znechutila přátele i nejbližší
příbuzné včetně sestry

Láska vyrvaná z drápů a neošetřená jurisdikcí

Láska která nemajíc tvoje sny ani tvoje filcky
ty jeden snílku nepotřebuje se ti svěřit
se svým štěstím zip je rychlejší knoflíku
ale milování neprodlouží

Láska neprocházející nadmutým žaludkem
pod vlajkou s příborem a nečekající v garáži
i když má ty troubo tolik válců že si to ani ty
ani nikdo z vás nedokáže představit

Láska vynořující se z vln Botticelliho pochyb
a úzkostí

Láska stín vržený proti slunci a blesk odražený
zpět a vzhůru aby ozářil její zamračenou tvář
mezi třemi barokními oblaky protkнутými
šípy letadel plných slepců uvězněných
jedinou stěnou

Láska která tě nutí otočit se za každou
JEJÍ sukni

Láska která není něco velkého jenom když není
Láska Rodina a ne tlupa ani smečka naříkající
hlady (tatínek odešel na lov a maminka žvýká
vydělané kůže aby zvláčněly děti si hrají
s dinosaury)

Láska trvající i v záblesku smrti
Láska jako ciferníky na kodaňské věži

Čas ztracený ve společnosti vycpaných lidí

Mám co říct, ale neumím psát, umít psát, ale
nemám co říct, nemám co říct, neumím psát, ale
mám vás všechny neskonale rád.

Ruce vzhůru!... Děkuji vám za pozornost.

Víš von sex taky není všechno
řek a měl na mysli nebeské slasti svého podnikání
viděl jsem mu to na černých brýlích
ve zpětném zrcátku
já na zadním přidržoval obrazy
a on řídil káru

Víš von sex taky není všechno

utrousil moudrost a měl na mysli svůj příští
vztah svatbu dítě a rozvod
viděl daleko kupředu zkušený vousatý
obtloustlý čtyřicátník
a prudce strhl volant doprava a s ním naše těla
obrazy staženou ovci v kufru a několik
metráků plechu
protože ze zákruty vyřítit se nějaký
jiný podnikatel
který hleděl daleko kupředu a evidentně
ani pro něj sex neznamenal všechno víš
von sex taky není všechno
znělo mi tak zvadle zpráskaně
(usebrání může být i dlouhodobé a může
existovat navzdory roztržitostem)
usebrat se k nemrdání to je pravé usebrání
víš von sex taky není všechno
duchovně se vyprázdnit to je
podmínka úspěchu
vejdělku a robustně načrtnutých životních vizí
když za to umíš vzít stojíš spolu s fízlem
na správné straně mříže
vášně se mají krotit moje hobby je střelení

a silný auta a když si večer pořádně nezastrílím
víš

von sex taky není všechno
zvláště v podnikání

Můžu vás ujistit, že si malířství neužívám, uží-
vají se léky, prášky, kapky proti nachlazení.

Něco tomu chybí... tak jako ženě komponované
jen na přední pohled...

Umění je věcí vyvolených jedinců, nikoli studií
či osobní volby.

Gorgonina hlava rodiny

Gavrilo Vyšší Princip

Vyšeptalý nařvan

Ano, SOUKROMÝ VESMÍR je až podivně
idylický, chcete říci, že vám tam chybí už jen laš-
kující amorci, ale ujišťuji vás, že právě ti se tam

vyskytují v nepřeherných hejnech, krouží, ve-
sele štěbetají a mají v tom systém.

Umělcem navzdory studiím

„Mrzké půvaby těla“, to se dá vzít, ale „mrzké
půvaby DUCHA“?!

NYMFOMÁŇA

Duchovní pometlo v Augiášově chlívě

Rovněž můj kladný vztah k alkoholu je spíš pří-
znak depresí než bezduché zhýralosti.

Grafiky: způsoby sebevraždy – velmi malé for-
máty, vytisknout pak na jediný list

Lidi se soustředí na to, co je rozděluje – politika,
národnost, barva pleti a tak dál, spoustu věcí ale
máme společných, A TOHO SE DĚSÍM.

Já vím, jsem vůl, ale odmítám se účastnit po-
mlouvání své vlastní osoby.

Vesaliova kresba kostlivce v rezignaci s nápisem:

*Vážená paní, velectěný pane,
REZIGNUJI na Vámi projevenou přízeň (nepřízeň).*

Vytisknout a nostit stále při sobě!

Bylo to abych tak řekl bourání masa jeho vegetariánství.

Nejdřív je třeba zápasit, tvrdě se bavit, vydělávat můžeš až za odměnu.

Zápisy snů ztroskotávají na faktu, že se vytaženy z hlubin spánku pod atmosférickým tlakem zdravého rozumu rozpadají na kusy.

Svět Žlutavínem

„Velký třesk“, klystýr prázdnotě, očistné klyzma...

Já?... To je idealismus, kterej vyšel... když předtím totálně ztroskotal, pak se v tom vyznej...

Mobilní telefon je placebem na naši prázdnotu.

Jestli můžu, když mi to nikdo nezakázal.

Malíř zavazující svému dílu

Ve výšce nad hlavou spatřil jsem letět dvě labutě, zvednuvší se kdysi odněkud ze secese...
Letí už sto let bez cíle... labutě...

Duchové ignorují seance a využívají momentu překvapení.

Kristus se svým křížem klopýtá v zástupu svatých, v průvodu bohů.

Slyšela jsi dobře; chvíle Pravdy, ne momentálního rozpoložení.

Byl pilotem zaletovaným do vlastního snu.

Tak *bezpříkladně* říkáš – vždycky je dost příkladů, holenku...

Dovolená, písek, pláž, příboj a láska rozkládající se rychle na přímém slunci

...„A proč ten chlad, ta distance?“ – „No, není to JEJICH“...

Že je pátek třináctého? – Denně je pátek třináctého!

Povalená paměť

Odkud zoufalství, odtud i inspirace.

Pro tyhle lidi pravda na světě není, ta je tu pro tebe a tobě podobné pošetilce, můžeš si s ní hrát po večerech na schovávanou.

...„Maje prachy koupil bych nějaký peníze, ale takhle...“

Nápis na obalu básnické sbírky: „25 % gratis“

„Stále krásná“ čili stará

Prodám DUŠI, značka: SPĚCHÁ!

Nechová žádné zvíře, on má zvíře v sobě.

Ropa musí být demokratická.

Očkování proti hlouposti

Matice česká, šroub německý

Poezie – Věčnost – Věčnost

Když maluji, zpodobím tvoji krásu pro tvoje
smysly, tebe pro tebe.

Odblešená blecha

Pokoj neklidu, neklid pokoje

Hluboce zmražená lítost

„...když se ho nebojíš, tak je hodnej...“

Odšalit šálu

Svátek včelích matek

Pomník zapomnění

Podarí-li se ti práce, poděkuj nebesům, zkazíš-li dílo, poděkuj sobě.

Dobře umístit čili strčit do plamenů

Fotbalisté SE ZEMĚKOULÍ...

Někdo je prostě věrná povaha a jinej se drží jako klíště.

Osadit něčí hlavu čísi sochou...

Podle jistých teorií nepochází výjimečné malířské výkony z velkého srdce a bystrého rozumu, ale – ze zrakové vady; přesně tak, malíř pak způsobí, až jeho dílo bude uznáno, zrakovou vadu VŠEM.

Někdo svou paměť používá k zapominání.

Malířství...

Bude tě to bolet...

Mozek nedostane průjem, spolkně-li něco jedovatého?

Jeho talent byl rozpuštěn z ekonomických důvodů.

Ocitám se už na sklonku čtvrtého *dacánia*.

Malířství je neustálý zápas o sebe sama.

Paraván s pevností betonového krytu

Dělat obrazy podle fotek je past.

Ó pažitko, má mandragoro!

Vztek... bez emocí...

Stověžatý kotec

Minové pole kolem ráje

Milí bankéři, NEUMDLÉVEJTE v podpoře
chudých umělců!

Uměl nepůvodní myšlenky zabalit tak, abys ne-
poznal, že polykáš cizí moudrost.

Ta, která měla rozkoš z cizí bolesti, ta, která si
solila pomeranče

Dvorana hanby

Za který konec držíš bič?

Zívala na hranici možného.

Dílo je dlouhodobě deponováno v MLČENÍ.

Ten starý básník měl – považte! – Slavín *v sobě*.

V pátek 18. dubna procházka přes hřbitov, pak listování v rodinném albu – náhle si uvědomíš, že i na těch fotkách jsou mrtví v přesile...

Nemusí trpět, jen když kape...

Slávy dcerou je závist, a ne Mína.

Jestli je ti líto alkoholu, že se musí VÁZAT, tak nepij!

Šedá próza jeho bezvýznamného a marného života byla bohatě a barvitě ilustrována.

Jsme píštel Západu, kudy protéká Východ.

Alkohol je moje Faradayova klec.

Čas má času, nikam se nežene, nežene, ne že ne!

Vyrábí-li blázinec bláznů a kriminál zločince, co dělá z lidí stát obehnaný ostnatým drátem napojeným elektrinou?

„Deset lidí, deset názorů...“ Ale nepovídej, člověče!

Říkejte si, co chcete, ale hladovej malíř maluje líp než přejedenej, v životě jsem neudělal dobrou kresbu po obědě, o malbě vůbec nemluvit...

Prostřít Stolovou horu, v hadím muzeu lajdácky pohrbít strach!

...Ale zápas se smrtí nekončí žádnou zvláštní plichtou...

Žijeme na dluh, polykáme plnými ústy šunky z prasat, která se ještě nenarodila...

Končit, típnout to, sunout na ámen.

Sám jsem skupina.

Asociální pracovník

Dneska lidi neumějí žít, bodejť by uměli marodit.

Věci, i obrazy, musíš vidět v kontextu, a ne jako artefakty, meteory zvolna se otáčející a putující vesmírem nudy.

Kolekce chirurgických nástrojů pro firmu BEZ-NOSKA

Odstřelili by minulost, ale nebyly peníze na dynamit...

To je přece přirozené, že se někde něco rodí, přestože do toho média nefoukají, že to není domluvené a zaplacené, že to není popostrčené, že to roste z prosté potřeby tak jako strom a houba v jeho kořenech, tak jako kvete smrt a umírá láska na nivách ČSR.

Budete tančit, tak jak já budu pískat, a to vám povídám – zítra se bude tančit všude!

Včera mi říká kamarád Petr: „Na každó sviňu se už někde vaří voda!“

Pletou si posvátnou píseň s táborákem.

Raněná krajina – jámě neunikneš, jáma si přijde
k tobě.

Cigareta pálí bylinu, výfuk rakovinu.

Zátiší: luminiscence věcí

Předběhni dobu, a budeš sto let za opicema.

Straka zlodějka – v policajtské uniformě

Geneticky modifikovaná růže

Deník slouží k mému poznání, je to bič na dř-
ravou paměť.

Být světlem ve tvých temnotách, ach to by bylo
k užívání.

Zotročen z přesvědčení

„Na co je to dobré, prosím tě?“ – „Na prodej, ty
hloupý...“

Černá běloba

Kultura živitelka po sklizni potlesku

V plné tvůrčí svěžesti aneb u prdele s dechem

Z kaple garáž – symbolické!

Malíř s klapkami na očích

V nouzi poznáš přítele; no právě, příteli...

Vždy když se na něj usměje Štěstěna, opustí jej
Inspirace...

Být tak blízko lidem, a přitom nebýt vlezlej!

Rozhodnou nezávislí odborníci... ano, celá ku-
páž nezávislých odborníků.

DARY nezištně mi poskytované chápu jako NE-
ZIŠTNÉ, dámy a pánové...

Vyždářený vkus

Většina ženského vydírání se děje přes postel a přes děti, tedy v podstatě přes postel, to už je lepší mít milenkou a špatné svědomí...

Vášeň pohltí vše, a to dříve, než všechno pohltí smutek.

(Teprve potom skutek utek.)

Carl Maria von Weber svého času prohlásil Prahu za duševní špitál, posléze se v Praze oženil.

Kdo umí varírovat, umí skládat, říkal Dvořák. Kdo umí parodovat, umí psát, dodávám.

Nahý muž na veliké desce stolu u obrovského talíře drží vidličku jako kopí a odsouvá lebku...

Já vím, že udělal jen to,
co už viselo ve vzduchu;
jenže zvedni oči, vidíš, visí tam leccos...

Tři kočky spřádají jemné předevo paralel...

Jsem blbec, že jsem to slíbil,
ale nejsem blbec, že jsem to dodržel.

Vystudoval jsem...
na pouliční katedře nepravděpodobnosti.

pracuj hochu čestně na své slávě
nepiš nosem po rukávě
nepotahuj Holomúc k Opavě

Nezneužívám tvé podpisové právo na své bláznivé nápady.

Mohla žít bez chlapů, skutečně: Nechápu.

Dát to nejlepší, co ve mně je – a to jsi ty.

Sít' vpletená v kresbě, kresba v sítinách

Mám snad Múzu opěšalou, nikdy ne však oplešalou.

To hrobové mlčení je lhostejnost, či andělská
trpělivost?

Drsňák ve florálním světě...

Ne, pokrok mi v lese nechybí.

Tritón... ve vaně

Uštknutí tesknotou

Prý mi nechybí cit, ale schází mi rozum – vtipně
řeceno... Kde já bych už moh být, nemít jen cit,
možná až v pekle...

Someliér a Vincentovi Jedlíci brambor

Napřed v Lenina, pak v Boha, jako bys hodiny
otočil, písek se v nich přesypá stejný, věříš-li,
písek se přece přesypá vzhůru...

Juxtapozice není nic jiného než špatně slepený
roztříštěný celek, než původní věc posetá inspi-
rovanými chybami.

Významové plány v prostorových plánech

„Odhalení!“ – Jak vzrušující, třeba takové odhalení pamětní desky!

Prohloupil? Ne, prochrochtal...

Ani oblečená, ani nahá v sítinách netu

Ještě nemají svůj barák, a už se v něm hádají.

Své dílo v podstatě dokončil, rodina se mu rozsykala, musel volit úspěch, nic jiného mu už nezbyvalo...

poleno v krbu se sesulo k další žranici
všechny hračky umřely už za života dítěte
někdo je nenarozené pohodil k peci
vydra se utopila v kleci
až se sousta vzpříčila
jako příčle skřipce
který tě natáhne pro další sousto
v cementu cukru na svazích z Böhmerwaldů

prší do bifteků
nohy svírají levý úhel
s vířícím vynálezem kola
jejich počet nestačil překrýt zápas manželů
se zbytkovým alkoholem
o dálkový ovladač něčeho
(lepší pravý smutek než falešná věčnost
věčné kurvy)
poleno v krbu se sesulo k další žranici

Staré Jezulátko

Miláčku, patříme k sobě neoddělitelně jako ci-
kán k noži, vyber si, čím se cítíš víc.

Orgie povinné oddanosti

Lesní cestopis

Ve Vamberku – vidíš tu Múzu na staré kašně,
ta ještě drží v náruči snop, dnes už snob třímá
Múzu.

Žízeň ho vypila.

Spousta exponátů i exponátek

Nakrepované sny

Gešichte, to je šichta!

„Myslí mi to pomalu, ale jistě,“ řekl...

Okouzlený milovník smrti Evžen Savojský

Napřed JAK, potom CO, ale nakonec PROČ
vlastně...

Ignoruji akceleraci životního tempa, nechci se
udusit ponořený do komiksu bez bublin.

Komu chybí lidská důstojnost? Mně chybí, tobě
chybí, prosím vás, chybí tady snad někomu lid-
ská důstojnost?

Obrazy vyšisovaného smutku a oprýskané vrouc-
nosti

Všude chleba o dvou potních kúrách.

Vyčkávej, až dohřmí, pomluva a špinavá fáma
musí být čerstvé jako flák masa na krámě, jinak
je nikdo nekoupí.

Bydlet v Šatlavě aneb Láska otvírá žalář

Já už jsem holt jednou taková poetická duše,
válím se v Kráse jako svině v perlách.

Město Bezhvězdno

Člověk nesní všechno ovoce stromu, který za-
sadil, ale může se o to pokusit...

Ano, tehdy jsme byli všichni „obaleni plachtou“
v rubáši socialismu!

Nevadí mi smutek smrkového lesa jako Janu Zr-
zavému, nepotřebuji hýřící barvy k tomu, abych
se dokázal nadchnout nebo vzrušit...

Divadlo není život, který vrže.

„Brý den, já jsem Hrách...“ – „Aha! Klekněte si!“

Sebevražda ukecáním

Vavřín za podlost

Brzy jazyk uzívat se

Bůh je jen jeden: ten náš!

Ztratilo se to, zas už má čert na tom ocas...

Vyzvonila mi své zrekvírované štěstí.

Možná že se směju právě jen tím zubem, který mi chybí...

Prý „nebe není a peklo není a na zemi stěží se sejdeme“, a jen to dořek, nastalo PEKLO NA ZEMI.

K vnitřní výbavě bytu patří i pohled z okna.

Byl to dobrák, ale takovej malej, nanodobrák...

Mlčení je dle Pascala nekrutějším pronásledováním, milé děti.

Může se člověk ŠÍLENÝM NASAZENÍM dostat do oblastí, na něž duchovně nestačí?

Antonínem této skladby je Dvořák.

Na louce příležitosti pásla... a propásla.

OPLOTIT svobodu a brumlat – požehnaný plot života tvého...

Nejlepší životosprávou je zájem o svět.

Sklobit umění *hledět vzhůru* s uměním *dívat se, kam šlapeš*

Přizpůsobit se, vnitřně kompromitovat a být šťasten

Někdo má snad boční vývod,
jinej vně zas CELEJ ŽIVOT!

„Největší nebezpečí hrozí v okamžiku vítězství,“
říká Napoleon.

Proto žiju vlastně celý život
mimo jakékoliv vážné ohrožení.

Kupčením ubude

Povrchy tetované nudou,
pohlaví v kartuších hrůzy

Vyvrácená trouchnivá vrata do chlíva jsou Bra-
nou Nebeskou.

Právě DAR je často věcí převelice obtížnou, ba
neřešitelnou...

Trosky v lesích, lesy v troskách

Tvůj čas je můj majetek,
mé pinožení je však nedotknutelné!

Umělec chtěl diváka zapojit do děje, udělat z něj účastníka... Divák si z něj urobil číšníka.

Komety vždycky věští katastrofu –
ne že by to byla vina komet.

Klást tahy otázek s protitahy odpovědí

Osobní archeologie, kopání v sobě

Vesmír je nesymetrický; no prosím, já vždycky
tvrdil, že kompozice na střed je estetikou idiotů!

Nadbytek sprostého souhlasu
nedělá rozumnému radost.

Přitvrzuje se, nezbývá než spolehnout se na
amulety.

Ani v Boha, ani v slávu...

To srdečné a milé jednání,
to je strategie?

Žena s prasečí hlavou

Sotvaco, někdysnad, ozlomkrk, nikdynec,
napřesrok, sebeklam, zadrždech, urvivíc,
aništěk, jakbysmet

Černá Duha

Není právě příslib zítřka největším šálením?

Přežvýkaný zázrak

Nekazit lidem radost ze života, ale ani nepod-
pírat ten olbřímí, nestvůrný úsměv, houpaající se
gumově nad horizontem

Tělo ráno vstalo a vytáhlo svou tvář
zaživa vmáčklou do urny spánku.

Nouze nepřestává housti.

Vysmívali se jeho družnosti,
jako by šlo o kdovíjakou slabost.

Spíš než „inteligence v každém tahu“
inteligence v tahu...

Mládí pod bičem Eróta,
stáří pod karabáčem doktorů...

Štěstěna mi políbila
nohu v třmeni.

Tento parfém doporučuje
osmý dělostřelecký pluk...

V hrsti hor
mračno jasu se potápí.

Ti s vysokým IQ to nemají ve společnosti jed-
noduchý, být blbej, to taky není žádný terno.

Světec před pohledem karyatid

Než vysvětlil, jak srdečně a dobře to myslí s ná-
mi, se světem, přátelství bylo v trapu...

Hodlám svobodu nás dvou bránit jako bestie!

Tatínku, malíř je dobrá, nebo špatná výrobní značka, anebo tak trochu prorok...?

Křídlo opřené o vítr

Otec – antikomunista

Strýc – arcikomunista

Žijeme v neuvěřitelně zachovaných vykopávkách budoucnosti.

Do krajiny raději s nymfou než s vesničanem.

Pravačkou hráli tremolo, aby levou mohli sáhnout po pití – i tak se rodí styl.

Co je pod peklem?

Bídáctví se přitře nečekanou zkratkou.

Nelítostná něha

poutá tě vždycky znovu.

Obrovské možnosti nastávají,
nejsou-li pravidla zcela jasná.

Před Newtonem se ještě dalo vesele vznášet nad
zemí, poté už bylo třeba zahřáti montgolfiéru.

Jsou stupně tortury,
na které lze napínat Přírodu.

Jakápak retuš na mentální desce!

N E V Y S V Ě T L U J
přítmav a zamlč

Sdílení, Spoluprožití, Soucit,
nejhlubší pocity sounáležitosti

Ten studenej chlápek mu vykrad styl,
jako se při zatmění Měsíc chlubí cizí korunou.

Muž malující protézami – jaký důkaz,
že malíř není jen ruka...

Oslí můstek stále v ústech

Prakaše

Stehýnka z ideologických ropuch

Odchází Eufórie, zvoní Sebevražda.

Sdílnost mezi lidmi je tím nejhezčím na této zemi, co zmizelo.

Hlava zapaspartovaná v bolesti

Hmatatelné nic
ti ohmatává puls.

Obžerství na chuti nepřidá.

Jak dostat oblaka do vitráže,
aniž by z nich bylo zelí...

Třeba zvrhlé, jen ne předstírané

Hovořil s hrobníkem – ten chlapec se smyslem
pro realitu
mluvil (na rozdíl od umělců) o svém zaměst-
nání s profesionální věcností.

Vzdálené je romantické
už tím, že si člověk oddychne – vzdálené pane-
láky!

Z žalostného vřeštění
četba nezáživná

Dnes je česká kultura ohroženější než za obro-
zení, jenže se o ni žádnéj netřeše.

Piju špatné víno, jedno z nejhorších,
Frankovka 2000, čejkovické sklepy, večer jsem
prožil se ženou, jednou z nejlepších, jaké lze mi-
lovat na nivách ČSR, mít smůlu, mohlo by to
být naopak...

Dobře naolejovaný Bábel

Dějiny umění jako „Salon vyvolených“
Dějiny umění jako „Salon odmítnutých“

Deník... Nebyl by náhodou zajímavější nočník?

Členovci mají kostru na povrchu.

Básně z bílého
Básně z červeného

Metál za zápas svedený se sebou samým

Na všechny strany opravdový svět nezpracovaný žádným uměnochtivým krasoduchem

Při malování ti náhle vyrazí slzy, slzy nad neštěstím, neznámým neštěstím, které jsi nezažil.

Sfinga je muž.

Když se bourá historie,
je to pro úředníka „uvolňování dispozic“.

Žiju a řítím se s višní.

Neví, co chce,
ale ví, jak toho dosáhnout.

Zasypaný obličej

Aby dobře házela břitvou jazyka k mlčení

Milostné, do úst prolomené příčle,
ne „noci, z nichž se kouří“

Papulo ožralá, nemám dost smyslu pro humor,
abych tě litoval.

Jen svým hvězdičkám a idolkům, tobě neodpustí.

Uvařil jsem, umyl nádobí, vše přichystal pro
Sestru hvězd, ale zazvonil Jarda.

Lidé, jejichž slovo nemá ani vteřinovou platnost,
rozhodují o cizím podílu na věčnosti.

Největší protimluv – fízl donátorem umění.

Fotogenická města sklánějí marnivé tváře
nad zrcadla řek a lagun.

Peklo na nebi

Vystřelit z *černého!*

Taková prázdnota může čišet jen z lidské duše.

Kráska ve svářečské kukle

Čtu tě v překladu jako Rosettskou desku.

Může být člověku cizí jeho nejhlubší přirozenost?

Asexuální orgie

Bezhvězdné nebe proklatci,
vyvolenému je pět hvězdiček málo.

Pendrek aneb Prašť jak uhoď

Chybí studia i touha je doplnit.

Umění je to, co ti projde!...
...kudy?

Měsíc na nebi, na tvé tváři ústa a oči,
bohužel jen jedny...

Fena se divoce zmítá na svém řetězu,
když jí do slechu zalétne mé jméno...

Vychutnávají si souboje, výprava je opulentní,
dějství dezert, mluva kořeněná, mezihra šťavnatá,
celek prostě pikantní: kritikové se nám zapomněli na rautu...

Elegicky naladěn,
míval zvláštní záchvaty zasmušilého moralizování.

Zbytkový cukr sladkých řečí kvasí...

V zemi, kde zítra oslavovaný
znamená již včera zapomenutý

Zamilovaná řitolezka

Být mršinou v kafilérii jejich vnitřního světa,
jako kostka ledu, jako kapka jedu ráda se roz-
pouští v institucích, které vládnu a špehují.

(Krásná) vada na kráse!

Motiv pavího pera
aneb Čekání na hlad

Na zdraví, a jsme-li mimo,
tím hůř pro realitu!

Ve zlomcích okamžiku formát i idiot,
záleží na tom, co převládá...

Střevíce z chleba

Prý jestli piju pivo; ano, ale jen s někým.

Většina duševních natěračů
si jen maluje svou skvělou budoucnost...
Její pěstní klín neporodí neporaněnou bytost.

Přímo v krvi odrezovač starých časů

Když lichotí, nevěstí to nic dobrého.

Hnojné koláče

Nenech se ovládat něčím,
co je přece lidskému údělu vlastní: neštěstím.

Napřed tě ošustí,
potom tě opustí.

...Támhle visí kus naděje:
prosím vás, zač je toho loket?

Čtu si, co se stane s vesmírem v budoucnu;
co se stane s námi zítra, nikdo neví.

Dáš-li fízlovi vybrat – svobodu, nebo klec –
sáhne automaticky po mřížích.

Žízni po poháru mužovy krve
vytočené z vlastních dětí.

Ve zlatých časech středověku se ještě z neznalosti rodila bázeň...

Vrah říká mordýři: „Pro jistotu ji zabij, tím nic nepokazíš.“

Síť – smrt pro ryby, život pro rybáře.

Jen pověz, chlapče, co by ti bylo milejší – citovat baroko, či malovat jako anděl?

Tak jako Napoleon šetřil svoji gardu, tak i já šetřím své staré dobré štětce – často ty elitní do boje ani nenasadím.

Ve snu – to měsíc je mincí o jedné straně.

Promyšleno srdcem

Ne já (sedím teď právě ve smrkovém lese),
to LES má schopnost empatie.

Pestrý a pestřejší papoušek
obletují extravagantní dámu.

Den patří přítomnosti,
noc minulosti.

Tvoří-li se asociace starobylého města s městem
novým, je to v podstatě důkaz o nezničitelnosti
barbarů.

Chcete obraz jako žlučník po morové ráně...
ne... neubude.

Mladé a krásné se vlní,
stáří se uchyluje k přímce.

Spor víry a rozumu – Dante říká, že „...podle
Písma promluvila jako první žena, podle ro-
zumu však víme, že to musel být muž“.

Zažehl se, vzplál, hořel, pohasl, řeřavěl, opalizo-
val, zhasl, dodoutnal, zmlkl.

Člověk, který mi tvrdil, že malby v jeskyních
jsou (všecky) podvod, současně věří, že (jeho)
automobil (poslední) má duši.

Není-li po ruce hora, vystup na kopec.

Ne slabost, ale zápas se slabostí inspiruje
nikdy ji nemoci uvidět celou.

Sám sobě jsem zdrojem komiky, někdy to má,
človče, až tragické kontury, kontury sebetor-
tury.

Já se neinspiruji ničím,
já jsem jen rozechvělá...

Krotké je blbé, kýč je cumel.

PŘÍJEMNÁ drůbež myšlenek

Tančila mi, jako by celý svět v jejím těle kolotal
v arabeskách.

Mám práci, protože si dávám úkoly sám,
to ovšem neznamená, že mám výdělky.

Stržení vírem smrti

BÁC...: ne každý sestup vyvolává mytologické představy...

Když už je blbá nálada,
proč dodatečně hledat (falešnou) příčinu?

Jeho vlastní život mu byl převzat do jeho vlastních rukou.

Jestlipak byl Auguste Piccard někdy na SOCIÁLNÍM dně?

Se správným projevem
na špatném shromáždění

Neuvěřila v nic pravdivého,
lež jí byla drahá.

Hommage... mu to vo hubu...

Vy jste, pane, zahozená hřivna...,
dcera taky říkala, že jste hřivna...

Otroci NĚČEHO

Ve tváři měl tvůrčí rysy.

Moc Lásky – Moc Lásky

Duše prostopášníková se po prohýřené noci
shání po doušku čistoty – groteska s autobio-
grafickými rysy.

Osvícený paša, galantní derviš a svůdná oda-
liska hovoří o zrádné křesťanské duši.

Jedinou důstojnost spatřit v nicotě

Já vím,
co je mi drahé.

Ministerstvo zápachu

Sláva jako otevřená rána přitahuje mouchy.

Nespokojenci na sebe přivolávají samé pohromy.

Jestli se vzdáš,
budeš jako oni.

Věřil, že doba oddělí zrna od plev,
a ona zatím zrní a zrní...

Juvenilie dědství

Stařec a moře: blbosti,
bohužel jeho vlastní...

Drakobijce Darwin se našel –
na Galapágách!

Bližní v chlastu

Ani za strýčinka, ani za tetinku,
za sebe jsme na tomto světě.

Sbohem v lyrickém plazmatu!

Zatmění Pupavou

Ojíněná naivitou

Dobývací věž ze slonové kosti

Ještě se nenarodili, a už jsou umístěni.

Útrpné právo,
útrpná povinnost.

jen si nalej synu
si sinalej

Napřed pomník, pak zásluhy.

...Přísámbůh prdel!

Astrální tělo pozemské duše

Fláká se, jak nejrychleji dokáže.

Nejhorší je nasranej dobrák,
to je pak „černa vlna na bílom beránku“.

Četl Há, a myslel jako Há,
četl Ká, a myslel jako Ká,
šel lesem, a myslel jako les.

Smutek v branách děsu

Žvanec útěchy

Úsměv na půl huby,
jako by byla hrozná dřina zvednout oba koutky
úst současně

Nokturnálie v palčivém slunci

Kampak duše zločinců,
do vlků a do žen?

Míč je médium nejistoty.

Jsi moje exotická rasa
tabula.

Nepřítel je spousta, ale o matky je nouze.

Slepá cesta vedoucí k úspěchu

Učebnice noci

Mohl na ní oči nechat,
a nic by se bylo nestalo.

Všemi desíti pro přítomnost!

Kdo chce zapálit,
aby byl jako led

S hroší kůží na trh

Málo pro věčnost,
dost pro rodinu

Mezi zpustlíky veliká svornost.

On skočdopole, ona nekropole

Slávy dcerkou je zapomnění.

Ryzí bahno

Zlato v bláto

S kolegiálním podrazem

Dostal jsem doporučený dopis, že jsem vyloučen z lidské společnosti.

Nedosolená přesolenost

Korytosaurus

Napřed vyšet,
pak zůstat višet.

Divil se neustále, byl z rodu jejdamanů.

Všichni měli duši na vozíčku.

Ukolébavka umírajícímu

Špatný lékař, ale dobrý cynik

...Jsi náš hrdina, nebo oběť války?

Vlečou svoji minulost za sebou jako štír ocas,
a když nedáš pozor, bodnou tě s ní.

...Chci ti diktovat, ale ty mě neposloucháš!

Neříkají nám, co chceme slyšet, ale co si myslí,
že chceme slyšet.

Na Trpělivost vríská: DĚLEJ!

Nespěchej tolik, všechno má svůj čas, nemůžeš
hned žárlit, napřed se musíš zamilovat.

Kultura a krize patří k sobě
jako Laurel a Hardy.

Hřích nehřešit.

Shodu rozumu s bohy zažila antika,
my se vzdálili bohům i rozumu.

Kouzlo nechtěného... dítěte

Klidná jak břitva v pouzdře

Zteřelá novinka

Život jako umělecké dílo,
to není žádná idylka se záclonkami.

Potrpím si na originály a respektuji repliku,
neboť nese dotyk mistra, svět je ale plný kopií...

Společně, ruku v ruce, pečeť a vosk

Z hovna událost, z události hovno

Lyra ve větrných rukou

Dej drakovi jméno, a přemůžeš ho.

Všeobecné utrpení,
poloviční úleva

Rozkoš je tvou sestrou na našem loži.

Pochodeň rozmávat v žár

Nápis na uniformu: „Jsem tvůj přítel, budeš-li
klást odpor, zastřelím tě.“

Verše ovlivňující konzistenci stolice

Mocná Kirké, tys proměnila Odysseovi soudruhy v prasata...

Ano, náležím mezi zoufalce a je to mým štěstím, neboť tomu děkuji za svůj klid.

Ten nápoj, místo aby klesal do žaludku, stoupal do hlavy.

Nemám rád náрек,
přesto stále znovu vzlétá sup.

Hledat ořechy pod třešní,
dojit kozla

Pravdě sluší černá.

Časový rekord v patolízalství: Připravit – TEĎ!

Měl v duši hvězdné nebe brambor,
zemáků na nebi.

VYSVĚTLIT stínováním

Není nic snazšího než udělat něco ošklivého,
snad jen udělat něco sladkého.

Grácie tančící s Erínyemi

Neurologicky generované stavební bloky podnikatelského baroku poskytují mnohou látku k úvahám nad ubohostí lidského údělu.

Kručí mu v Duši...

Zběsilost já rád, jen hledám ještě věrojatnější
klišé zběsilosti s odstupem.

Z cyklu „Ze srdce a vod plic“

Aristokratická puberta

Zmoudřel, až zmodral.

Mravní zákon v tobě, v zaprášených knihách je
houby platný!

Nejprve roztrástit, pak znovu k monolitu!

Blbec s hubou vyvrácenou z pantů
motal se Arkádií (aniž to tužil).

Většina předpokládá, že kdo spáchal zločin, je
i vinen...

V zábohoří řeči
V záhřmotí smrti

Kamenování sochaře
Kamenosochařství prázdná

Nesnáším roztleskávače a vypískávače, slovo
klaka mi vždy evokovalo kloaku.

Být jako herec sám sebou,
jen když předstíráš, že jsi někým jiným

Plachá čern
Běsnící běl

Zatímco zvládal svoji společenskou roli,
byl vnitřně jako onuce...

Múza se k němu otočila zády,
jemu byla přesto příznivě nakloněna...

Do půl pasu bílá, nohy a břicho mulatky,
kam až ta žena pokračuje, BOŽE MŮJ...

Šupiny neznáma

Co tu pohledáváš? – Sebeúctu.

K tomu, aby TO NEŠLO, je třeba stejné oprav-
dovosti jako k vytvoření skvělého díla.

Ignorant a vydělávač podá výkon vždycky.

Prasinec: ano, i Mánes nenamaloval na orloji
jesličky, nýbrž zabíjačku.

Epika střepů

NEBOŽTICE!

Hněv a láska, největší nepřátelé moudrosti

Snad se dost nevynasmažil...

Mezi „užít“ a „prožít“ je asi takový rozdíl jako mezi „živořit“ a „žít“.

Jak rozhrnují vlny, jak švihají holeněmi, jak skáčou, hází laminátem, jak prýskají a hasnou, ikonky.

Kdyby ses snad chtěl pustit, zakousni se do větve, na které visíš, než propast opadne.

Tak usedavě znovuobjevené a znovuvynalezené!

Není největší bezohledností vůči sobě žít tuctově?

Nedělám malířství,
ale sen o něm.

Žádný cíl, šíp musí letět NEUSTÁLE!

Hned od prvního akordu s největší prudkostí!

Jistěže kaligrafie a ornament souvisí s labyrintem.

Stará, zkušená děvka mladé: „Msti se, ale neurážej.“

Hořký pohár abstinence

Valpuržina noc ve dne v noci

Stud v boji o samici...

S obrovskou pokorou
za obrovský prachy

Kdysi se obával TMY, tohoto hrobu malby...

Na akty musí být chvíle zázračná,
pravý opak kolektivního čmárání a vyšívání ve škole.

Kde je mnoho světla, je i mnoho stínu.

Každý jedinec je živoucí karikaturou, zkřiveným obrazem jiné bytosti na druhém břehu?

Svěřit jí s důvěrou svou roztráštěnou duši...

Luznými sny jsem nespravedlivě stíhaný.

Nemohu do rámečku alegorie, přestože brousím kolem.

Větší pes jebe.

Jedeš vlakem, vedle tebe šustí noviny, někdo za sluchátky poslouchá hudbu, jarní stromy v květu jako hozené kytice létají kol oken, jedeš vlakem, v duši peklo a strach, zánik a trosky.

Strachem umrtvuji tělo a probouzím svou duši.

Dnes v Szegedu mi lupy sněžily přes obličej...

Atlantis erotiky

Malba je sebevražedný lov.

Tygří ženy – taková dnešní obdoba dřívějšího Svazu žen...

Den zaživa pohřbený

Jisté ženy se tak podobají jistým mužům...

Schopnost transu bez dopingu – stavem mysli

Modli se, aby pach českého kmene byl ti příjemný.

Návštěvy hrobů staré krásy

Zpěv?, ne, spěch...

„Zvukové nosiče“ se mění v nadzvukové.

zlaté tele

hubou mele

Nejstarší harfa je luk – od zbraně k umění a zpět.

Úporně se snažím zbavit dotěrného hlubokého prožitku formální virtuozitou...

Zvrhlý vkus tančí s lacinou šmírou.

Jeho stará, jeho kára, jeho rachota, jeho svět...

Večer hospoda: elementární NIC tam, kde pivovary strmí.

Malba je ušlechtilá,
stotisíckrát ušlechtilejší než já.

Čím víc toho zpacká,
tím víc sám sebe ujistí.

Podívat se na sebe jako na někoho cizího

Kytara lepší kytaristy

Kráso, políbil jsem tvoji jizvu.

Čekáš dnes návštěvu, chceš být navštíven Múzami.

Byl světoobčanem...
svého vnitřního světa.

Bez přestání, bez oddechu, bez ironie...

Nikdo neporadí, jak zařídit, aby na světě bylo víc lásky, dobra a růžičkové kapusty.

Že je na obrazech horizont tak vysoký, to není jen výtvarný problém, to je světový názor.

On z Nemanic
Ona z Plískanic

Vlezlý (protože hraný) příval emocí

Pražádná imaginace, zůstávám spánembohem
v jícnu jsoucna.

Než s NIMI v obraze,
to radši pod obraz.

V každé oslavě pohřební rítus.

Pšt, to, co slyšíš, je moje plachá, vertikálně prázdná poetická duše.

Abstrakce, u níž máš dojem,
že tě pozoruje

mně nejde pomoci
ne, nejde vo pocit

Líbáme jepice, jen to, co se hýbe, mrská a bliká,
pomáhá obchodu.

Nezištně mu nabídla tělo, ostatní nezištnosti budou bezprostředně následovat.

Krajíc namazaný blátem

Ledviny jsou nejjistější archiv.

Bližního nahrazuje kořist.

Kurvit se a nekrást.

Je jí do pláče,
svíčky jí v očích stojí.

„Géniové často tvoří svá převratná díla z vlastního špatného vkusu,“ řekl.

Červi hýbali mršinou republiky,
jako by živá byla.

Z ringu: snění boxuje s kritickým myšlením.

Chlast, ženy a vzdělanost

Realistický vkus zabil vkus pohádkových kouzel.

Zanechat tu stopu, pane ortopede?

Co není v krizi, hnije.

Býti dnes romantikem může znamenat jen dvě věci: prostoduchost, nebo nejtvrdší diamantovou ryzost.

Rozhostilo se kořistění a loupež.

Duševní plochost, mentální prkno

Drsná odpověď je jako útok holí, mluv přívětivě, a budou tě mít rádi.

Nejsem malíř vernisáží,
ale obrazů.

Jistý osmnáctiletý mladík se chlubí, že se po celý život nenaučil šetřit –
o to není, jen aby uměl utrácet!

Žijí v neustálé iluzi; proto nedokážou snít.

Zatímco on hledal smysl,
ona si kladla cíle.

Malování tě bere na výlet někam, kam by ses
jinak nepodíval, občas i zavleče...

Víra v zázraky, to je můj denní chleba.

Studenokrevní mají chladič přímo v srdci.

Jsou chvíle, kdy jsi méně než ty sám...

Nesimuluju povýšenost nad materiální věci!

Kniha, která tě uvrhne do smutku
jako do lidomorny

Maluju, abych byl milovanej,
a ne aby mě někdo využíval.

Strach narůstající v děs jako Moby Dick
pod Achabovým člunem

Odvrácená tvář altruismu – hlava Gorgonina.

Povolání – malíř, jinak bez zaměstnání...

Umění emocionálně nulové
jako vědecký text

Jen nic nedokazovat těm,
s nimiž jsme skončili!

Vít – Vitus – Veselý. – Svatý Vít – nejdříve vržen
do kotle s vroucím olejem, pak předhozen lvům
a poté teprve zavěšen na strom a usmrcen troj-
zubcem

Komunisté měli v programu krádež, ostatní kra-
dou bez programu.

i obešel jsem polí pět
a na každém stál
supermarket

Gesto má význam a zavazuje.

Celé dny jako hostiny nepřetržitého sledu cho-
dů...

Karel Sabina se prodal policii jako prodaná nevěsta.

Hlad a Žízeň
na hoře odpadků: Alegorie

tělo
stárne
korektně
mysl
nikoli

mladost a krása
vlasy do pása

Rozsápaná nudou

Tu ženu vlastní huba bije.

Kostihlůdek je skrblec.

První muž pocházel (dle Keltů) z olše,
žena z horského jasanu.

Je-li žaludek prázdný,
i chlípnost omdlívá.

Pondělí tak strašné, že se lidé domnívali, že za-
útočili Giganti nebo nastal opět chaos a oheň
spálí svět

Mé kresby nelezou z útroby počítače
jako bytosti bez minulosti.

Konfese: bez vyznání

Neoplakávej zítřek, neznáš přece úmysly nebes.

V lese nehrozí, že bych se integroval.

Blbost sice konzervuje,
inteligence však dává kráse ženy rozkvést.

Vdova po duchu znovu zasnoubena!

Neškodí nikomu ani štětcem,
bohům se to hnusí.

Múzy země a nebes,
ministři temnot

Tři grácie, čtvrtá bída

Outsideri jsou budoucí favorité
a v tom je už taky obsažena jejich tragédie.

Kýč neobtěžuje skepsí, to neznamená,
že co neobtěžuje skepsí, je kýč.

vzdychaj duša
tělo půjde krasť

Smích je škola mužů, přismávání nikoli.

Malba plamenem – obkouřil svůj úžas.

Žijeme v zemi, kde zítra oslavovaný
znamená již včera zapomenutý.

Čím méně potřeb máš, tím jsi svobodnější,
až nemáš žádnou, jsi mrtev.

Ty dívky škádlí samu propast.

Proč se ptát po původnosti, je-li ten chlap originál?

Na jeden bok si lehl a druhým se přikryl.

Jsem bez ctižádosti k světu,
ale pln ctižádosti k obrazu a k sobě.

Vědomě maluji, aniž vím co;
ale odmítám, že nevím,
co vlastně maluji.

Mám to pod kontrolou, řekl
a usedavě se rozplakal.

Krása a ctnosti zřídka mají spolky.

Komunisti byli dycky s hambó jedna ruka...

Jsem prej malíř pro snoby;
jen škoda, že o tom žádní snobové nevědí...

„Hodlám obnovit útok na cypřiše,“
píše jednouchý Vincent.

Maminka nám hlídala kočky,
ale spala raděj nahoře,
protože se bála obrazů v ložnici.

Tak jako je někdo nyní přejedenej,
jsem i já přečtenej.

Evropá vkládá nejkrásnější naděje v tento mír,
podepsaný lidmi, kteří se podobají psům.

Přijď a vysvobod' Luka zpod Medníků –
kolik chceš knedlíků?

Prsty se mi křiví k hrabivosti
po duchovních statcích.

Dobrák je lenoch,
ďábel je dříč.

Hvězdy verbovaly tisíci mrknutími pro věčnost.

Neobelhat se.

Neodbelhat se do idyly.

Lidská pospolitost je něčím, co eroduje,
je ale přesto pořád ještě patrné...

Cítil se neustále PROVINĚNÝ,
jako dlouho napnutý luk je posléze PROVĚ-
ŠENÝ.

Kdo se po úspěchu sápe, ten ať jej má!

Síla, jejíž klíček poruší panenství pecky

Oženil se s NÍ a rozved s celým lidským světem.

Rotačním bodem všeho je zamaštěný měšec,
pravil, nezbývá nežli to doslova opakovat.

Jakýpak komouši, jakýpak fašouni,
jde vo lidskej druh s velkým tahem na koryto.

Obchvat... kolem Golgoty

Že jsem kolem sebe jako plynové kohoutky
otevřela všechny smrti a čekala...

Potom si zaválčil: nerad,
ale pořádně.

Oči s dvojitým dnem
a jedinou nocí

Den jako každý – JINÝ než všechny předcháze-
jící

Zápas, Prohra, Zohyzdění, Smrt – jak vzrušu-
jící témata! Úspěch, Sláva, Triumf, Vítězství –
k užívání.

Vidět svět jen ze svého balkónu, toť balustrá-
dání...

Důstojnosti by mu nedodal ani španělský talí-
řový límec.

Rozmazaná osobnost

Explicitně znamená od plic.

Obraznost už se téměř nedotýká koní, koně nahradil automobil benzínovým klusem, necváláme s vínem v ostruhách, už nemáme oči visící ve víčkách jako ve třmenech...

Závit do věčnosti, tah na rakev

Ten žvanil si odkecá svoje a sám se svému vtipu nejlíp zasměje, je samosprašný, tenhle baron.

Narození, Úspěch, Smrt.

Nesmíme nevidět.

Se smutkem to nikam nedotáhneš, v slzavém oudolí neuděláš plačtivou kariéru.

Kyjačisko na smutek!

Šťastný člověk ve zpackaném světě

Jen si pohodově užívejte, co vám taky chudáci
zbývá jiného.

Panna se vyhýbá Bakchovi.

Salon závislých v krčmě světa

Touhu přeměnit ve zboží mimoděk, a ne z při-
činnivé chtivosti výdělku.

Z Grácie Fúrie, toť pravidlo, ve Zkrocení zlé že-
ny odvážný pokus o opak.

Duše tajemné jako vyboulené konzervy

Ptolemaios vítězí nad Kopernikem a oceán
znovu padá za sloupy Héraklovými – i před ni-
mi, co na tom, že padá nikoli přes práh, ale vlast-
ně stále, všude a všemi směry.

Myslivec souvisí s myšlením asi jako kulturista
s kulturou.

Je třeba způsobit co nejzávratnější rotaci, uvědomělá osobnost má totiž nezodpovědné okraje.

V lese a v kostele se obejdeš... bez nebes!

V Praze se prý dělají větší blbosti za větší peníze, řekl a objali se.

Ohněstrůjce Mírotvorcem

Elementární ementáler, spirituální štrúdl

Nebe není a peklo je nemilovat.

Čím dál od války, tím víc zlata na uniformách.

Nepřetržitě bušení neumdlévajícího kováře

Nepokoj všem ratolestem slovanské lípy.

Kdybych to uměl, napsal bych román (tenký) o svých prohrách a neúspěších, sakra, to by mohlo být úspěšné!

Znovu se rodíš pod mýma rukama, když má
představivost v jeskynní tmě otesává tvoje tělo.

Všechno už víš, jen si to uvědomit a přestát.

Odpar smrtnosti

Abstrakci bych nedělal s tužkou, ale s mikro-
skopem.

Nedouchopitelné nepochopitelné

Jako nikdo nezmíní restaurátora, tak si nepo-
všimne překladatele ani ilustrátora.

Žít tak, aby ti předcházející život připadal jako
zlej sen, aby nebylo nač vzpomínat.

Fetišismus je rozšířené a prohloubené vnímání.

Modelování koryta

Interpunkce kamenů v mlčících brázdách

Všichni jsme uhněteni z kosmického materiálu,
to zní velkolepě, ale jak je ten materiál někdy
blbej...

V malířství tak jako v životě jsem s neurčitým
spojoval přesné, s neurčitou touhou po uplat-
nění jsem spojil přesný pocit, že jsem ztracen...

Podvojnost není rozpolcení, nýbrž celistvost.

Jistěže pokrok v umění neexistuje, zato regres je
všudypřítomný...

Hlad... trpící obezitou

Nestačí-li ti mísa čočovice, hledej lásku, šmudlo.

Ano, jsou i duše spřízněné, rozeznávající kva-
litu, ale jsou roztroušené jako skleróza.

TÉMA možná dělá devadesát procent doku-
mentárního filmu, ale nula procent malovaného
obrazu.

Úroveň průměru se zvedá, špičky jsou čím dál vzácnější, dnešek nemá rád nadprůměr – státní nivelace nivelizace.

DOJEM hory se nezabývá detaily.

Dítě nasedlo na sedlo, ona sesedla se sedla.

Beatrice jako inženýrka, jako rostlinolékařka, jako dělnice – proč ne, jako fízlačka TISÍC-KRÁT NE!...

Jsem velice špatný člověk, který nesnáší dobré skutky, moje nízkost v nich vidí skrytou vypočítavost...

Rozběhl jsem se a stoupám... hmatám výšku cepínem ruky...

Friedrich Filcký chytil falcky.

Často stačí jen vnější klid a mír v duši, aby se člověk mohl soustředit na své stresy, rozvrat a ztroskotání.

Mladí s minerálkami šplhají po Luciferově srsti
vzhůru...

Soumrak jitra

Důvtip by jí nechyběl... on jí jenom schází.

Ať si Heinrich Heine.

Při malování nepřipomínám pštrosa, spíš toka-
jícího tetřeva...

„Na rozposlouchání publika je tento Beethoven
dobrý předkrm...“

Antická kultura jako obří amfiteátr, z něhož se
těží už hotové kvádry pro další stavby

To dobrý máš vod Boha, to blbý je tvoje.

Bývá vůdce každéj škůdce.

Le Corbusierova kostka – to jsou pevné vztahy
uvnitř a pevné mříže na oknech.

Resuscitovat Měsíc, privatizovat Slunce, majetek vrátit bohům...

Předsmažené myšlenky

Minulost znovu žiješ, jak přítomnost tě mívá, možná dnes večer budeš otráven Lukrécieí...

Talent že je předpoklad, píle samozřejmost a pan profesůrek záruka?

Ulomení růže – ztráta panenství

Právě zpátečníci se ženou vpřed!

Peregrinace smrtí

Jsou lidé, jejichž ušlechtlejší část těla je ta spodní.

Všechno: bez námahy...

Strašidla mají svoji důstojnost!

Hledala muže svého srdce se slivovicí a okurkami v tašce.

Stařenka v závoji

Svět se zmenšuje, jak vzdálenosti rostou.

Otisky dětství v kamenech

Malíř Bauch se divil záclonce na obrazech aktů Rudolfa Kremličky; nepochopil, že poodhrnutá záclonka svléká sám obraz.

Refrén je hájemství jistoty, opak překvapení.

Zatímco on studoval malířství, já maloval.

Její slovní projev připomínal bahenní zápas.

Nic netrvá věčně, ani láska k jedné slečně – tam je důležitá ta slečna, protože paní ani babička se tam už nerýmuje.

Nová citlivost – nová bezcitnost

Co je to sex? – Promarněná příležitost.

Je to zapadající černá hvězda.

Oddaná věrnost – bačkorám

Občanská válka tvarů a barev

Neprozrazuj svému mecenáši, že jeho vkus je strašný.

Přemalování obrazu: přepadení jednoho „stylu“ jiným.

To víš, že je poznáš neomylně – zuřivě napadají právě ty, které máš nejraději.

...Je to něco jako víra v Boha – vědomí, že se ti ta investice vrátí už v této smrti...

Těžký pacient je ten, který se neozývá.

Lámání v Cole

Z mysliveckého posedu udělal Jákobův žebřík.

Sedrou z nich kůži, aby se ze všech stran obživil.

Činně motivovat – čili přinutit...

Ale to je už o střevních Čechách...

Impulsů, informací, apelů je! Jen abys měl dost ticha.

Ach vy moji staří štětcové, ach vy přeletní příběhové v jejich štětinách se skrývající...

Kurvě nelze nic darovat.

Kde dlí duch, tam chybí prachy – tohle neplatí, vždyť bych musel být boháčem!

Všichni dbejte na to, abyste jedli tak rychle jako císař!

Vod té doby, co je z oblohy internet...

Dobrý večer, jsem apoštol nového bytí a makrobiotik.

V přírodě se nedějí zázraky – celá Příroda je Zázrak!

Jsme součástí humusu, grafickým listem, který se na podzim snáší do kulturně-historického substrátu.

Povinnosti Universa

V soláriu slávy...

Pozlacené zlato

Ve vakuu silný vítr vane.

Dneska si lidé plánují genialitu svých dětí.

Jaký bude tvůj zítřejší den, to určí tvé sny, co však naprogramuje tvůj sen dnešní noci?

Pravé české palcáty

Lod' v láhvi se potápí.

V záblescích OBRYSY OBRŮ!

„Nech to času, on to vytríbí.“ ...Ale já musím mít názor teď!

Zívát nudou do ústí revolveru

Prý jsou spíš nalevo... Mně se zdá, že jsou leví hlavně na práci.

Nejsi lepší, protože nejsi sám?

Rytíř, Smrt a Ďábel ve službách francovky Alpa...

Vypáčit rypák!

Pane Bože, to celoživotní dílo je tak časově náročný!...

Taková noc chťíč děvky zaplaší.

Rekviem za loutku

Jsi směšný relikť jako zdravý zub v rozpadlé čelisti.

Říkala mi, že to tvoří jen a jen pro budoucnost, já to své však dělám pro sebe, budoucnost to zajímat nebude, budoucnost bude mít tvář obrácenu k budoucnosti.

Obrazy, po kterých pes nešťekl, dnes vyhrabávají jako prasata lanýže.

Ona měla o všem co říct, já vidím jen stíny.

Střeva v obličejí, ledviny na očích a srdce v ústech.

Nejzajímavější na knihách jsou citace z jiných knih.

Dobrý den, Noci!

Pokročili jsme už dnes velice daleko (je čtvrt na pět odpoledne), ale jak pokročíme zítra brzy po ránu, to se neodvážuju ani si představit.

Zbytková svatozář jinovatky nad vyzáblým svatým

I já pracuji na obou stranách duhy.

Komise určující, která umělecká díla jsou lepší než jiná, měří krejčovský metr jiným krejčovským metrem.

Vztekal se jako staroříšskej Florian, když mu poštou přišel Švanda dudák.

Obraz ti musí unikat, uchopení znamená zastavení, usmrcení obrazu.

Infantilita, papínek papá, pá pá, papínku – a ty hamé, babice!

Jde o jediný obraz, jehož přemalovávání se končí smrtí nebo dobrovolným rozhodnutím nepokračovat.

Já své běsy nesešrouboval, já je uviděl.

Technicky schopen ano, ochoten ne

To, že jsem špatnej člověk, mě nepřekvapuje, spíš mě zaráží, že nejsem jenom špatnej...

Jen počkejte, bídáci, až se technika ještě víc zocelí!

Zápisy musí být stručné, aby neznechutily potenciální oběť.

Používají bezdrátové spojení klidně jako Římané olověné trubky vodovodů, hrají si s ním bezelstně jako Skłodowska s radiem.

Mám rád umělecká díla, ve kterých policajti okrádají chudáky, protože jsou pravdivá.

Zuhelnatělá veselost

Zásadně měnila postoje podle svých činů.

„Přece nebudu tak naivní, abych věřil těm, které jsem sám zvolil,“ klepal si na čelo...

Do staré duše repasovat nový svět jako umělohmotné okno do secesní vily

Máme se co bát ne těch dobrejch, ale těch průměrnejch V SOBĚ.

„...A co ty tu stojíš jak radar v Brdech?“

Srdce není zájezdní hostinec – bohužel!

Já myslel, že kreslím humornou věc, a ona mi z toho vyšla – k čertu – metafyzika věcí!

Humor je nastavované zoufalství jako štěp na pahýlu.

Spolknou tradici a technologii a vymyslí k tomu podvod.

Život – jediný snímek na okamžik osvětlený magneziovým ohněm.

Narození – zbytek života – smrt.

Můžeme být rádi, že máme takový šikovný, pracovitý a všeho schopný lidi.

Přechod – důchod – odchod.

Kenotaf nerozpláče, ale potěší.

Zhrobil svou budoucnost k nepoznání.

Své obrazy chápu jako penzijní připojištění.

Střevo plné poezie, jitrnice nadávala do jelit.

Básník a jeho segra bolest

„A ty, co že nezpíváš?“ – „Ále, já slyšel, že zpěv odbourává...“

Jestli je v pekle komunismus, vládne u Macháčků peklo.

Dnešní umění je jen prostředkem, je jen cestou ... k úspěchu?... Ne, k poznání!... Tedy k poznání, že úspěch nepřichází...

Otvírám konzervu ke snídani – tohle je nejdražší způsob, jak prodat fazole a kukuřici: napsat na obal TUŇÁK.

Když se VESELÁ (barva) vrhá na SMUTNOU (barvu), aby ji ZAMORDOVALA, je v tom sápaní taky pěkněj díl těchhle podařenejch časů.

Štěstí je možný vedlejší produkt smrtelného zápasu o vlastní život.

Multifunkční blbost

Pompejskou červeň vnímám jako barvu archaickou.

Jako rybáři musí občas vyspravit sítě a uplést nové, i já se stejně připravuji, než skutečným vlastní lov.

Nakladatel chtěl, aby obálka byla takové „pohlazení po duši“, tak jsem mu ji pohladil hřbitovem.

Chce-li se člověk dostat dál, nezbyvá mu, než aby se opakoval...

Být světu spíše metlou.

Vždycky mi bylo nepříjemné, když ze zataženého, pošmourného oblohy vysvitlo slunce; připadalo mi to jaksi nepatřičné, nefér, „tak tohle jsme si teda nedomluvili!“

Řitě věcí

Jiní malíři vás svými obrazy potěší a poučí, někteří jimi dokonce léčí, já vám můžu slíbit jen krev, slzy a odříkání.

Každej prožíváme vlastní život V HLAVNÍ ROLI.

Život přiblížený tak, až je to životu nebezpečné

Duševně siamští...

Úhel pohledu dokáže nesmírně přiblížit či nesmírně vzdálit, v romantikovi jako by se přibližovalo právě vzdálené.

Jestli je každej do sebe uzavřenej jako monáda, di si do hospody mezi bližní.

Doba plodila monstra a malíři šli s dobou.

Co by si chtěl k Vánocům? – Dejte mi... pokoj!

Začínající prostitutka to nemá lehké, končící to má ale ještě těžší...

Přicházím z hospody, kde se lidé diví, že jsou na světě věci bolestně ambivalentní – no to je, jako bych čekal, že mince bude mít jen revers, že náš kocour bude mít jen jednu chlupatou stranu.

Název sbírky – Želatinový buchar

Je to jeho románová prkotina.

Vylópat krupicu, vybóchat love, schrastit chechtáky... Vracím se z lesa, v kapsách šišky a průsvitné svitky březové kůry.

„Podlejte roštěnky!“ zavelel mocným hlasem.

Sdělím vám teď něco důležitého o svém životě, a pokud i vás zaskočí slzy, tak se jim nebraňte.

V jím vydáveném časopise je řeč nevěstkou zítřků.

Obydlí svatyní rodiny, obydlí vězením

Normalizační:

ZÁPISKY Z FRONTY na banány

Devadesátá léta:

Jestliže posnídáme k večeři

včerejší oběd, nebude zítra co na zub.

Nultá léta:

Potřeba krásy narůstá s věkem.

Pod Vesuvem Vulkán přikládá,

v Pompejích je dobrá nálada.

Pod sochou chybělo jméno autora, stálo tam

však: „Opraveno za peníze Evropské unie“

Zatočit se skutečností!

Byl až vášnivě mírný.

Po kluzkých šínách v nejhlubší sloj

pluje teď sice snáze, ale jako skomírající člověk.

Kdysi bylo letadlo zázrak, dnes přízrak.

Objevil se na rautu,
nabažil se a šel.

Myslí si, že to stačí, naivka,
na jedno nadechnutí chce
podplavat smrtelně nebezpečný sifon...

Poslušnost VNITŘNÍMU HLASU

Buď rozumný, Františku,
stát to s tebou myslí dobře...

Potůček prameni svému,
pni ratolest zvěstuje toto:
Naval prachy, fotr, nebo bude zle!

Oučelově podmíněný reflex (Pavlovův pes od-
mítá slintat, nepustí-li mu Bacha)

Losos táhnoucí turbínou trhu

Mramorovaná hra

V cholerické krajině
melancholické partie

Neschopnost nemilovat: taky svým způsobem
prokletí.

Mrtví nás nezavazují, mrtví nás legitimizují,
alespoň v našich mrtvých očích.

Euroskeptik..., ne, euroseptik

Barva tam není nanášena, zmítá se...

Potřebovala mě, jako smrt potřebuje život, měl
jsem ji k smrti rád.

Z cesty od otázky k otázce budeš se odpovídat.

Vše, co na něm bylo smrtelné, leží zde, zbytek
žádejte u svých knihkupců, biletářů a trhovců.

Šel jsi do lesa na houby?... Ne, myslet.

Nová dětská kruciáta, tentokrát proti rodičům

Vždycky je jen někdy, ale teď je vždycky.

Nenadálé rozbřesky, sladká rána pěstí...

Hamé, babice, už papá Haydn!

„Kdo nás tam v nebi zaskočí? Nikdo, nikdo se nepřizná, že je BÁSNÍK?“

...ani nemůžeme, tak proč bychom museli...

Přiznané švy v bloku názorů, nikoli retuš a zametání stop vychytralého modernisty

Spoutána konvencemi a povalena

Povolání?...Básník ženského těla...

Titul: Láska a peníze, peníze a láska

Kdo *skutečně* existuje, bude obklopen stíny.

Jáma na pravdu: už se z ní *nikdy* nevyhrabe.

Slza tetovaná smíchem

Řeka čaruje, ale málo.

Peristaltika jejich mozkových závitů byla chabá.

Co myslíte, je to dost důstojné pro náš prázdný a placatý život?

Byla v ní bábuška a v ní ještě menší a ještě menší bábuška a tak dál až do nekonečna, babúška, babúška, ajááj...

Její tělo se lesklo jako fajáns, hrozil by ses však obejmout její duši.

Tichá životnost předmětů útěchy, potřeba útěchy a bezpečí, úskalí idyly...

Umyl jsem si tvář a nevrátil se už do postele, neotevřel dveře s petlicí od ložnice, kde leží mé sny a pravidelně oddechují.

...Nepřipadá ti ta literární náhražka, ty dobrodružné osudy popostrkovaných hrdinů málo?... Já žiju a očima visím Osudu na peru, ne, nejsem žit ani bit jako žito nezralé, já miluju, a ne abych psal, jak jsem milován, já pláču a vztekám se skutečně, směju se pomíjivě a teď, ne v echu slov pokrytých prachem...

...„Dobrá,“ řekneš možná, „do kouta s břevnem nekonečné tužky špicované na obou koncích!“ Jenže já žiju dvojnásob, když kreslím společně s modelkou Přírodou, kdežto tobě jen straší ve slonovinové věži!

mysl musíš objevit
i když se dá koupit se slevou v podstatě všude
a kdykoli
mysl můžeš obléci do kalhotek
připnout mu plínu
a koupit umělohmotný samopal imitující střelbu
mysl je v ukojení ale jen v tom
že v postkoitálním stavu staneš tváří v tvář
nesmyslu ty lívanče
mysl je k dispozici jen chtít

smysl je sypat ptákům pokud si myslíš
že jim to dává smysl
brýden neviděl jste tu nějaký zevlující smysl
měl knír a ráčkoval
smysl je *vycíděný* jak jej lidské ruce
kradou a zahazují
smysl klouže a ty se jej nemůžeš nabažit
smysl má mnohý nesmysl
(návod jak zranit trny)
smysl má dobrý úmysl
pokud je smysluplný

smysl má vždy jen náhražka
jen odpružení pera
smysl má nosní přepážka
i když jen u boxera

smysel jak sysel leze z nor
a prská ta tvář nemá...

to jenom smysl pro humor
žádného smyslu nemá

VÝSERNICE

(poznámky pod čarou ponoru)

nezajímá mne
vohořelý hovno její krásy
osvětlený doupě
tasemnice držící svůj ocas čas
senkruvna jímající její přání a stížnosti
v poznámkách na toaletním papíře
nezajímá mne spojitě nádobí jménem Čuk a Gek
ani láska k zastřelenému norníkovi
který se nechtěně podhrabal do její dušičky
blikotající jako plamínek bioplynu
nezajímají mne krevní svatební rozvodové koláče
bez práce a mzdy socialistické jako Zetor
všechno to lovení anténami jako vidlemi
a satelity jako šufany: nezájem!
obrazovky s tváří komisaře Moulina který
mele pomalu ale jistě: nezájem!
lustry odmontované jen proto aby osvětlily
mé ostentativní padoušství: nezájem!
vafky a calex zápasící v kuchyni nad zahradou:
nezájem!

uslintané dopisy s vylisovanými čtyřlístky
vylovenými uštváním zajícům zpod jazyka:
nezájem!
paroží nad kabáty s průkazkou v náprsní kapse:
nezájem!
rozkoš kterou si odkroutíš jako vojnu: nezájem!
nespláchnutý klozet života jezdící na šínách
spravedlnosti: nezájem!
(na jeho zastávkách všichni pasažéři nechali
zodpovědnost
aby v dobrovolně přiznané a volené kleci
mohli skolit a pozřít flákotu štěstí)
ano nezájem pane doktore Úrobore!
„Budete tu minulost ještě potřebovat?“
„Ne. Můžete ji amputovat.“

ta která si solila pomeranče a
uniformou pozvedala nanicovatá prsa
až ke hvězdičkám
ta která se o děti starala obětavě
jako buldočice o míček na hraní
ta fízlová rozparáděná fena
socialistická kapitalistická popravděžíznicí

s obličejem rudým jako zanícené vemeno
šílené krávy
bezvzádně visící a náhle se zmítající
na kopytě lebky
to když jí do ucha zalétlo mé jméno jako sršeň
smíchu Próteova
a bezděky perforovalo panenství jejího sluchu
šeptem iniciály: Ou Vej!

Mžítiky byly jeho světem.

Halas: Ta Syrinx je u něj ještě od symbolistů.

Doba dělá velké muže
a to platí zvláště u žen.

...Tak, Pepku, na viděnou, a nezapomeň plášť
a dýku...

Žena, která ti dá zapomenout na vše ostatní

Co se týká žen a mužů, mě táhnou velká srdce,
to je má strana magnetu.

Šel bezcílně za svým cílem.

jdete do horoucích pekel
vemte na to prosím zřetel
směr je správný to vím jistě
(přepetejte se ještě v místě)

Asociativně nebo asociálně
Slovenčina nebo SOLVENČINA

Můžeš s námi sedět, ale MY s tebou nesesíme!

Vidím tři tvé oči, jako při polibku.

Jiná barva jeho myšlení provokovala ty zmetky.

Co je ti platný jazyk opařený tou nejlepší krmí?

Zíval na mě upřeně tak prázdným pohledem, že
jsem jej obešel... a skutečně! Zezadu byl papí-
rový, jeho vzpřímenost způsobovala dřevěná
vzpěra... Ostatně, nebyl sám, zbytek už jsem
neobcházel a zamířil raději k domovu.

Nejhorší je považovat se za nejlepšího.

S českým kocúrom do Dunaja!

Když jsem tě šlapával, někdy jsem plakával,
po ní chodí jako pán, do ní bude zakopán...

Probloumal se k propasti.

...přepaden Inspirací a obrán o všechno

Mně se zdálo, že se snaží *osvobodit bohy!*

Půjčím čest.

Zn.: Čestně vrátit!

ač má tvář Bída
hluboce lidskou
nikdo ji nechce
shledav ji nízkou

Mé přemýšlení se podobá blouznění,
bloudění, které se potácí k myšlenkám, aniž jich
dosahuje.

Tento deník je nahlédnutím do kuchyně, nikoli do postele autorovy.

Myslíš si snad, že LÁSKA nemůže zničit? Při pokusu dostat se z pasti musíš se utkat i s *tím, co miluješ*.

Přítomnost lékem na minulost

SEN NA 30. LISTOPAD:

Jdu s dcerou Monikou, ještě malou dívenkou, nějakým neznámým, neutěšeným městysem. Padne mi do oka krám vzdáleně připomínající cukrárnu či normalizační samoobsluhu.

Vejdeme. Před dveřmi se Monika, která se nesmírně do cukrárny těší, rozpláče. Proč? „Ne-ní s námi Lucie.“

„Lucince to povykládáš a ona příště půjde s námi,“ chlácholím ji.

Jsme uvnitř, ale náhle jsou obsazeny všechny stoly, všechny židle jakýmisi nevzhlednými venkovankami, které se smějí. Monička se odhod-

laně šplhá na hromadu židlí v přístěnku a hned mi dvě podává. Hledám místo s židlemi vysoko nad hlavou, jsem ale náhle uprostřed davu v doslova nacpané, zakouřené místnosti. Nad dav trčí dva snad třímetroví muzikanti, kteří začnou vyhrávat sprostou, protivnou odrhovačku. Vozembouch mlátí do rytmu. „*Má ji učenlivou!*“ řve celá oslava. Ano, jsme na nějaké oslavě. Oslovuje mě spousta lidí, jeden horší než druhý. Jsem poučován o obrázcích, které visí na stěnách, to jsou dary mně neznámému oslavenci – nebo oslavenkyni? Konečně se proderu zpět k Moničce, v přístěnku už ji nenalézám. Na prázdné židli leží skleněná miska a v ní – utopené kotě. Maličké, sotva narozené. Vylévám vodu na podlahu, chci kotě vzít do dlaně. Mění se však v kus rybího masa, které se rozpadá... „Co to máš?“ zařve hlas. „Maso,“ odpovídám a pokládám misku na židli. Otáčím se a odcházím, razím si cestu mezi vesničany, slyším za zády mlaskavý zvuk, jak si ten člověk cpe plnou hrstí maso do mordy.

Kunštátský
deník
(úryvky)

8. LEDNA 2008, ÚTERÝ

Vyryl jsem menší lino, předkreslené minulý rok – APEIRON. Vylezl na Vinný vrch. Zaplatil na úřadě za popelnici (900 Kč). Odblešil kočky.

Jaký závratný průhled poskytuje život prožitý plně! Kolik tváří v tom barevném kaleidoskopu, kolik krajin a měst, oken po ránu zotvíraných, kolik útržků hovorů nad popelníky, kolik rozbitých kolen, kolik strží, cest šplhajících po svahu, kolik vinných sklepů nadějí a představ, okamžiků nezapomenutelných, kolik traumat a snů, obrazů a písní, čtverců světla a skvrn temných, paprsků mezi větrovím, kolik prožitků na té pouti zpět k zářícímu prsu mamincinu!

...A jsou tváře, kam zabloudit nechceš, brodit se v odpadcích a lidských neřádech, ocitnout se ve slamu, kde budeš vtažen do průchodu, tam ne, tam tě dehtem natřou a obalí v peří, proč si uši zacpávat před vřískajícími melodiemi, proč uváznout v jámě na mamuty, v tichém mučednictví použitých a odhozených věcí, proč se ocitnout v odpadní jímce na jeho motorky hned za doutnajícím kontejnerem, v pustině po vý-

buchu blbosti, která nevede, ale smýká, kde si lidé nechávají vbodávat ohavné obrazy přímo do kůže v marné snaze, aby cítili, že jsou!

9. LEDNA 2008, STŘEDA

Ráno kreslil DÍVKY SESTUPUJÍCÍ DO ZÁLIVU na tmavomodrý papír 100×70 cm.

Na plátna (malá) ZDÍ přidal další akord, zvukný a jasný.

Vždycky mě překvapila samozřejmost, s jakou se zabydlují v nových rolích.

Sny nejsou žádné filmy. I kdyby film měl schopnost „formovat se“ třeba s faktem, že tě bolí bok po injekci tetanu – a tu schopnost nemá –, nebude TĚLO a DUŠE s celým svým nesmírným arzenálem ve hře, sen není film, ale ohromný a neukončený kosmos, který se přelévá, sen vyrve z kořenů prales tvých genealogických stromů až po ryby v jeho vlasečnicích a šátrá jím v jeskyni jako kyklop Polyfémos snažící se vymést Odyseovy soudruhy.

13. LEDNA 2008, NEDĚLE

Rámoval grafiky nakoupené v Bosk. v týdnu. Už jsou na stěně. Po obědě kol sychotínského rybníka a Mramorky na Petrov. Zamrzlá ozvučnice splavu přeladila potok: taky namol! Ledová basa. Za poslední stodolou válela se stará láhev Chartreuse. Vzali jsme ji. Doma napsali Tomešům a večer věnovali četbě. Svět ducha, Umění, to je kontinent, v němž nikdo nevykácí les a nespáchá podnikatelský záměr, mumlám při pohledu na odpuzující přítomnost.

21. LEDNA 2008, PONDĚLÍ

Už nám nejde o svobodu, ale o efektivitu? Jak komu. Cesta proti vlastní přirozenosti je trnitá a vede do pekel. V noci: úhel pohledu dokáže nesmírně přiblížit či nesmírně vzdálit, v romantikovi jako by se přibližovalo právě vzdálené.

Přečetl jsem Lidskou duši a sex. Zase jsem o něco chytřejší.

22. LEDNA 2008, ÚTERÝ

Vstal v půl sedmé. Nákup. Pak ryl zátiší se psím hřbitovem. Čekal na Halase. Honza tu byl, právě odešel. Měl výborný postřeh se SÍTNICÍ, ano, SÍTĚ na mých obrazech nejsou sítinami internetovými, ale směřují dovnitř, když se řekne OKO, jako by se řeklo POVRCH (je jen oko, ale jaké oko!). SÍTNICE už znamená téměř DUŠE či cestu k duši.

Vyryl a vytiskl ono zátiší. Pak poobědvali večeri a šli na Panský. Musel jsem si přisednout, abych se nemusel dívat průhledem zrovna do prasečího ksichu O. Je to slabost, já vím, ale člověk je přece jenom estét...

29. LEDNA 2008, ÚTERÝ

Pět ráno, v krku bolí víc než předtím, úporná rýma. To mám v pátek výstavu v Praze.

Čtu J. K. Volala sestra, že se oženil strýc Raimund, malíř. V pětadevadesáti, to je výkon!

Vyspravuju síť. Dostanu záchvat prskání a kašlání. Lehám si zase. Dnešek můžu škrtnout. Otvírám Extázi. J. K. chodí s milou ulicemi

Šumperka: „*Někde za městem po břehu špinavého potoka pod obelisky černých topolů.*“ I my jsme před lety bloudili Šumperkem a spali v místním hotelu, ráno nakoupili v samoobsluze a šli vzhůru pěšky až do Štítů.

Ty vole, vždyť to byl Lanškroun, a ne Šumperk!

30. LEDNA 2008, STŘEDA

Ležím. Ale zdá se, že nemoc ustupuje. Osudy na Vltavě poslouchat nebudu. Nějakej fidlač tam popisuje všechny členy svého kvarteta, pak všechny pozoruhodné vlastnosti členů svého kvinteta, poté nezapomenutelné osobnostní rysy sexteta složeného z géníů, kteří mají smysl pro každou srandu, znají kdekterý drb...

Je podivuhodné, jak jsi znovu vtažen do osudů J. K. Logicky to nefunguje. Proč tě zajímá zařízení bytu nějakého doktora Václavíka ve Štíttech, co je ti do stolní společnosti nudných existencí, zajímá tě snad místní učitelka nebo její milenec, obecní zastupitelstvo nebo Feuerwehrball? Je to záhada, člověk by se moh něčím

bavit, vzdělávat se třeba, mohl by se opíjet nebo pracovat. Místo toho čte nesmyslně a posté text, z něhož se pokouší vysát vteřiny starých časů... Poezie? Ale jsou texty mnohem kvalitnější. Básně J. K. jsou vůbec hrozné... Poezie. A k čemu je to dobré, ty chytřej? Už zavřeš knížku a budeš spát? Ne. Budeš si dál číst o členech výboru Národní jednoty, o předsedovi Občanské záložny, o „něžném mroutání“ jeho staré, když se vrátí z hostince Amerika... A propadneš, přečteš se až na dno té blízké zapadlé, zašlé země... A budeš tam, kam tě nikdo jiný nedokáže vzít.

1. ÚNORA 2008, PÁTEK

Praha. Výstava v Kabinetu. Chceme na Valdštejna a jeho dobu. Dobrý úmysl zmařen hodi- novou frontou na lístky. Spousta dvanáctek u Vola. P. Š. nás odvede do bytu, kde složíme ba- tohy a v noci též své kosti. Zpět. Rozhovor s Ou- jezdeckým. Jako žonglér, který nad hlavou s vy- pětím udržuje ohromný počet létajících talířků a náhle svěsí ruce. Není proč pokračovat. Třes- kot a pak ticho.

2. ÚNORA 2008, SOBOTA

Vracíme klíče u Šabachů, fotím se u výkladu zapaluje si cigaretu. Cesta domů rychlá rekordně. Večer přijíždí Petr Payne... Panský. V noci se loučíme, autobus otvírá dveře, odjíždí. Nazdar, Petře! Noční osvícené náměstí. My dva. Hučící hospoda za našimi zády. Jiříkova socha s lipami, Marie zřízená dobrodinci, s bezradným gestem nad trhovci. Doživotní kolbiště každodenních osudů občanů městyse Kunštátu.

4. ÚNORA 2008, PONDĚLÍ

Je to vnitřní nelad, nová zřídla znepokojení, když člověk očekával jakés takés okorání čili přizpůsobení *povrchu*, veškerému dění kolem. Jinými slovy: úleva se nekoná.

Loni v tuto dobu klenula se jedna duha za druhou v kraji kolem. Dnes vichřice střídá víchr, deset nad nulou, biologické hodiny v nás mají vysypaná kolečka, svět o kolečko víc. A duše? Duše připomíná kočku přiskřípnutou ve dveřích.